

Quatre bisbes, quatre estils

De la Guerra Civil ençà, Girona ha tingut cinc bisbes, cadascun amb la seva personalitat i el seu estil. Deixant de banda l'actual, els altres quatre pertanyen ja a la memòria personal dels fidels catòlics i a la memòria col·lectiva de la ciutat i del bisbat:

Josep Cartaïà Inglès (Vilaverd, 1875 – Girona, 1963), que es dedicà a reconstruir els edificis religiosos malmesos per la guerra que ell —com la majoria dels bisbes espanyols— havia beneït, i que va encarnar per última vegada la figura tradicional del bisbe preconiliar.

Narcís Jubany Arnau (Santa Coloma de Farners, 1913 – Barcelona, 1996), la gran esperança blanca, que va ser tan hàbil i tan diplomàtic com convenia a la situació que vivia el país, sense correspondre del tot a les expectatives que el seu nomenament havia creat.

Jaume Camprodon Rovira (Torrelló, 1926), que va gestionar amb prudència la davallada de l'església diocesana i va ser fidel a l'esperit del Concili Vaticà II quan a les altes esferes eclesiaístiques ja bufaven altres vents.

Carles Soler Perdigó (Barcelona, 1932), que va sanear l'economia del bisbat, va agrupar parròquies i va administrar amb discreció el poc temps de què disposava abans de la imposada jubilació.

A través de quatre models diferents, Girona ha viscut el canvi profund experimentat per la institució episcopal al llarg dels últims setanta anys.

«Su Excelencia Reverendísima»

«Sovint se celebraven en el Teatre Municipal actes de caire religiós, que presidia el prelat, acompanyat de les autoritats i directius de les associacions organitzadores. Amb el local ple de gom a gom, es feia sentir la veu autoritària del cap de protocol municipal:

—¡¡¡Su Excelencia Reverendísima!!!

Tothom es posava dret i es feia un silenci general mentre entrava el senyor Bisbe, amb els que l'havien d'acompanyar a la presidència i, beneït a dreta i esquerra, es dirigia a l'escenari.

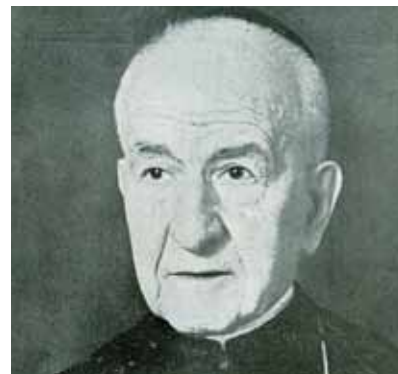
Tot aquell complicat protocol ha estat simplificat i en molts aspectes suprimit».

Enric Mirambell

«Els bisbes».

Diari de Girona, 29-10-1989

>> **Josep Cartaïà.**

BISBAT DE GIRONA

Vell, però no cansat

«En acabar la guerra, és conscient que cal independència a l'Església. En dona signes clars: no vol reintegrar-se a la diòcesi al costat dels vencedors i torna discretament; no celebra la missa de campanya de la victòria. Resumint: va cometre l'error de tot l'episcopat espanyol, presidit per Gomà, subscrivint una carta pastoral bel·ligerant; va mantenir les distàncies des dels inicis amb els vencedors, i esforçant-se per evitar la confusió Església-règim franquista. També va tenir un gran desengany en veure la repressió després de la victòria: aquell esperit de venjança el feia patir molt. [...]

Un bisbe vell... però no cansat. Té energia i tremp: dona llum verda a una colla d'obres importants. [...]

Al final sí que era un home acabat, i la diòcesi se'n ressentia. Encara hom no s'explica com s'aguantaven tantes coses. La diòcesi vivia ensopida i anquilosada, precisament en una època en què l'Església universal era una primavera».

Joan Busquets

«Record del bisbe Dr. Cartaïà»

Punt Diari, 06-05-1984

